

Казки про родину

Дід, баба та курочка-ряба

Дід, баба та курочка-ряба

Був собі дід та баба, а у їх – курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба біла – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять.

Стоїть дуб. - Двері, двері, чого ви рипите?

- Поспускай гілля, то скажу.

Дуб і поспускав гілля.

- Як же, - кажуть, - нам не рипіти, був собі дід та баба, а у їх курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба біла – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять, дуб гілля поспускав.

Іде баран води пити:

- Дубе, дубе, чого ти гілля поспускав?

- Збий собі роги, то скажу.

Він взяв і позбивав.

- Як же мені не поспускати: був собі дід та баба, а у їх курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба біла – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять, дуб гілля поспускав, баран роги збив.

Прийшов баран до річки.

- Баран, баран, чого ти роги позбивав?

- А стань крив'яною, то скажу.

Річка стала крив'яною.

- Як же мені не позбивати: був собі дід та баба, а у їх курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба біла – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять, дуб гілля поспускав, баран роги збив, річка крив'яною стала. Приходе до річки попова дівка, тарілки мити.

- Річка, річка, чого ти крив'яною стала?

- А побий отой посуд, то скажу.

Дівка і побила.

- Як же, - каже, - мені крив'яною не стати: був собі дід та баба, а у їх курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба біла – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять, дуб гілля поспускав, баран роги збив, річка крив'яною стала, дівка посуд побила.

Прийшла дівка додому, а попада діжу вчинила.

- Чого ти, - пита, - посуд побила?

- А порозкидайте цю розчину по хаті, то скажу.

Порозкидала попада розчину, дівка і каже:

- Як же мені не побити: був собі дід та баба, а у їх курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба біла – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять, дуб гілля поспускав, баран роги збив, річка крив'яною стала, дівка посуд побила, попада розчину по хаті порозкидала.

Приходе піп:

- Що це ти наробила?

- А одріж косу, то скажу.

Піп узяв та й одрізав.

- Як же мені не порозкидати: був собі дід та баба, а у їх курочка ряба, та знесла яєчко, не простее, золотее. Дід бив – не розбив, баба била – не розбила. Поклали в черепочку, поставили у куточку. Мишка бігла, хвостиком зачепила і розбили. Дід плаче, баба плаче, курочка кудкудаче, солов'яні двері риплять, дуб гілля попускав, баран роги збив, річка крив'яною стала, дівка посуд побила, попада розчину по хаті порозкидала, піп косу одрізав.